

Prædiken til 10. søndag efter trinitatis

Luk. 19, 41-48

Ordene som vi hørte i den første læsning ved gudstjenesten i dag er hentet fra Femte Mosebog. De bærer betegnelsen: Israels trosbekendelse, på hebraisk også kaldet Shema efter det allerførste ord, hvilket betyder "hør"!:

"Hør Israel! Herren vor Gud, Herren er een. Derfor skal du elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke".

Efter denne indledning kommer hele opremsningen af, hvordan jøden skal videregive trosbekendelsen til sine sønner; hvordan han skal fremsige den, både når han er ude, og når han er hjemme, når han går i seng, og når han står op. Han skal binde ordene om sin hånd som et tegn – de skal sidde på hans pande som et mærke, og han skal skrive dem på dørstolperne i sit hjem og i sine porte.

Det kan godt være det forekommer os at være lovlig intensiv indlæring; en slags 'den sorte skole' i trossammenhæng, sådan at indprente sig ordene fra en trosbekendelse ved at sige dem uafsladeligt i alle mulige situationer og på alle mulige tidspunkter, og ved oven i købet at have dem skrevet op for sig på betydningsfulde steder i huset: ved døren og porten, hvor man går ind og ud af huset – noget som de fleste i hvert fald i vores tid og

vores samfund har vinket farvel til.

Men for jøden var det – og er det fortsat mange steder – fast skik, at trosbekendelsen videregives til næste slægtled med stærk overbevisning fra forældrenes side. Og det kan jo meget passende foranledige spørgsmålet for os: Hvordan videregiver vi troens arvegods fra slægtled til slægtled?

Mange lader deres børn døbe. Dermed indlemmes de i den kristne menighed. De får syndernes forladelse i genfødselsens bad, og med dén gode begyndelse kan de bevæge sig ud i livet, ud for at møde hele den brogede verden med alt hvad den byder på. Og vide, at uanset hvor livet fører dem hen, hvad enten det går ad den jævne og sikre vej til et pænt og borgerligt og helt igennem fornuftigt liv, eller det går ad de krogede stier, gennem tornekrat og tidsler, hvad enten de måske endda engang imellem får en tur ned i grøften – så har de lov at tro, at de hører til hos deres himmelske far. Deres navne er skrevet i hans hånd og i hans hjerte. Han bevarer deres udgang og indgang.

Hvad angår indlæringen af det, som kan kaldes den kristne børnelærdom, så er det vist meget forskelligt, hvad der bliver gjort ud af den i dagens Danmark. At gribe den an på

samme måde som vi hører at jøden gør det i forhold til sine børn, det vil vi måske synes var at gå til yderligheder. I Danmark har vi en god frihedstradition, som betyder, at man selv kan skrue op og ned for intensiteten i videregivelsen af børnelærdommen. Vi har ikke noget tros-politi, som står på nakken af os for at se, om vi nu går grundigt nok til værks.

Omkring konfirmationsalderen plejer der at ske en vis opprioritering, - konfirmanderne går med krum hals på opgaven med at finde sammenhænge, diskutere lignelser, se på film og billeder og genkende en kristen symbolik. De skal også lære trosbekendelsen – og nogle går faktisk så vidt som til at lave en kopi af den og hænge den op på køleskabet. Se – det minder jo faktisk meget om det, jøderne skulle: de skulle skrive ordene fra trosbekendelsen på døren til deres hjem, og på portene. Betydningsfulde steder, fordi så var det jo ved deres udgang og indgang, at de blev mindet om deres Gud. ”Han bevare din udgang og indgang” som der står i vores dåbsritual. Men troens og trosbekendelsens vigtige ord bliver jo også kaldt for en åndelig form for næring og sammenlignes altså med den mad, vi skal spise for at holde os i live. Hvad er da mere nærliggende end at have trosbekendelsen hængende på køleskabsdøren derhjemme i køkkenet?

Lige op til konfirmationerne vælger konfirmanderne deres eget konfirmationsord, som er et Bibelcitater, de har fundet særlig meningsfuldt. Det står så trykt i omslaget af den Bibel, de får i konfirmationsgave fra kirken, men hvorfor nøjes med at have sit konfirmationsord dér? Det er jo ikke så me-

get, når vi sidder og læser i Bibelen, at vi har brug for at blive mindet om Gud. Mere, når vi er ude i den brogede verden. I en periode har det være på mode at gå med et lille, farvet plasticarmbånd, hvor der var påtrykt et begreb eller en holdning, såsom ’Mod’ – ’Lev stærkt’ – ’Venskab’ eller noget andet politisk korrekt. Man skulle næsten tro, at det er efter bibelsk og jødisk forbillede med sådan et armbånd, for der stod jo netop i Israels trosbekendelse, at jøden skulle binde ordene om sit håndled som et tegn. Endnu har jeg dog ikke set den slags armbånd med Bibelcitater på, men mon ikke de findes?

Vi kan i det hele taget bringe Bibelen og troen ind i vores hverdag på mange måder, uden at der af dén grund bliver tale om ’Den sorte skole’ eller terperi. Alene det at vi engang imellem nævner kristendommen i samtale med vores børn og børnebørn er jo en måde at sige til dem på, at den (og dens indhold) ligger os på sinde, og at det er noget, vi selv tager alvorligt. Fordi det giver os en fred og en glæde at tænke på evangeliet og på syndernes forladelse. Det er jo dét, som er centrum i den kristne tro: at vi har vore synders nådige forladelse, at uanset hvor lidt eller hvor meget vi fejler, så har Gud tiltro til os og vil ikke undvære os eller noget af det, vi kan give af glæde og kærlighed i verden.

Hvis ikke vi minder os selv og vores børn om evangeliet – ja, så risikerer vi at glemme det. Vi risikerer at stå som det Jerusalem, som Jesus græd over, fordi det ikke havde kendt sin besøgstid – fordi det ikke gik op for dem, at han bragte freden med sig. Han ville være deres fred, men de ville ikke

tage imod ham. I stedet søgte de at hænge deres liv op på alle mulige andre ting. Og sådan er vi også tilbøjelige til at hænge vores hat på alt muligt andet, som vi synes er godt.

Så længe vi stadig har evangeliets fred at vende tilbage til, så mærker vi ikke, hvor alvorligt forandret vores liv ville være, hvis den ikke fandtes. Hvis evangeliets fred ikke fandtes, hvis der ikke var noget, som hed, at Gud er nåde og kærlighed – hvis Gud var et åbent spørgsmål eller endnu værre: blev udlagt som en skånselsløst streng og retfærdig dommer, som gav alle efter fortjeneste, så ville livet være ganske alvorligt forandret.

Det ville være blodig alvor. Det ville være alles kamp mod alle om at komme til at fremstå som allermest uplettet og ren, og derfor et kæmpestort hykleri. Det ville også betyde en tilbagevenden til den misforståelse, at Gud skal mildnes ved hjælp af ofre, sådan som det var dengang i templet i Jerusalem, hvor man troede, at man kunne købe sig fri af sin skyld. Som Jesus sagde: ”I har gjort det til en røverkule!” Hvor man forestiller sig Gud som streng og ubønhørlig, er det netop nødvendigt at betale ham for at se i nåde.

Så længe vi stadig har evangeliets fred at vende tilbage til, så mærker vi ikke, hvor alvorligt forandret vores liv ville være, hvis den ikke fandtes. Fandtes evangeliets fred ikke, så ville vi blive drevet mod et utal af afguder – alle de ting som vi ville søge fred og tilflugt hos, men hvor vores kræfter ville være spildte, fordi det de kunne tilbyde kun ville være en fred på skrømt, en fred af

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

navn, men ikke af gavn.

Freden – den finder vi kun i at være omfattet af Guds kærlighed i dag og alle dage. Altså i evangeliet. Det giver os ikke fred for alt det, vi kæmper med, alle de fejl som begås imod os, heller ikke vore egne fejl mod andre, men det giver os fred at vide, at hvordan vores livsvej end slynger sig, og hvad enten vi går i lys eller mørke, så er vi ejet af Gud og holdt fast af hans Faderhånd.

Det evangelium er det, som vi ikke vil miste. Det gør ikke at verdens ondskab og meningsløshed fortrænges, men det gør, at der trods alt midt i den brogede verden findes et lyspunkt, en glæde, en lille flig af Guds rige som et pant på og et løfte om, hvad der skal komme engang. Og til det lyspunkt holder vi os. Her søger vi Guds fred, og herfra udgår den til os.

Amen

Heidi Kristine Kasper Hansen

Herfølge

Salmer:

15, 332, 401, 323, 426